

J. A. N.

No. 2. }

Februar 1888.

{ 14de Aargang.

Under dine Vingers Skygge.

Under dine Vingers Skygge,
 Herre, lad mig bo og bygge,
 Til du vil hjemfalde mig;
 Til mit Vie træet sig luffer,
 Til i Dødens Stund jeg sukker:
 Herre, tag min Aand til dig!

Under dine Vingers Skygge,
 Der, kun der er Livets Lykke,
 Aandens Barnehem paa Jord,
 Hvor, hvad vi af Paradiiset
 Har ved Adams Fald forlignet,
 Atter spirer frem og gror.

Under dine Vingers Skygge,
 Som i Barndomshjemmet trygge,
 Vandre vi trods Storm og Slud;
 Fries vi end ei for Fare,
 O, fra Mørkets Magt og Snare
 Du bevarer os, vor Gud.

Under dine Vingers Skygge
 Lad kun Korsets Gyde trykke,
 Klage lyde paa vor Gang;
 Fader, dine Bisdoms Hænder
 Kors til Seirens Palme vender,
 Klageraad til Jubelsang.

Under dine Vingers Skygge
 Lad mig Hjertets Tempel smykke
 Ved din Tro, din Kjærlighed,
 Lys og Renhed, Kraft og Barne,
 At tilføds i dine Arme
 Jeg maa slumre ind i Fred.

Tim.

En Historie fra Norge.

I Norge ved Hardangerfjord ligger en liden By, omgivet af høie Fjelde. Nede ved Foden af Fjeldene findes rige Frugthaver; høiere oppe gro Birk og Gran, saa kommer Snekar og Lyng, men de høieste Toppe dækkes af Sne, baade Sommer og Vinter.

Det ser deilig ud med de hvide Fjeldtoppe, naar Egnen ellers staar i Sommerpragt. Om Vinteren er det ogsaa smukt, saa breder Sneen sit bløde Tæppe over alle Straaninger helt ned til Fjorden, men Granerne ere lige grønne. I den lille By, vi tale om, bo Sofold og Fiskere, der er ogsaa en Prest, Doktor og to Kjøbmænd.

Et Stykke udenfor Byen laa et rødmalet Bjælkehus; det var saa lidet, at det næsten lignede et Stykke Legetoi. Inde i Huset boede en Sømand med Hustru og eneste Barn, en liden Pige. Han var gjerne tilføs hele Sommeren, ja langt ud paa Efteraaret, og derfor længtes Moderen og Gjøa meget mere efter Vinteren end efter Sommeren, for om Vinteren var Fader hjemme, og saa blev hver Dag en Festdag. Hvor havde han meget at fortælle fra de fremmede Lande, og hvor bragte han mange skjønne og suurrike Ting hjem med. Der var en hel Udstilling oppe paa Dragflisten.

Nu var det midt i November, ret et koldt, barst Veir. I flere Maanedes havde de ikke hørt fra Faderen og begyndte at ængstes. Moderen, der ellers var en rask, arbejdsmom Kone, laa syg af Feber, og den trettenaarige Gjøa maatte passe Huset og pleie den Syge. Rent skulde der være i hver Kro, og Gjøa maatte ordentlig lægge Kræfter til; men det gjorde bare, at Kræfterne voredede. Hver Morgen og hver Aften læste hun et Stykke i Bibelen for Moderen, og saa bad de Gud bevare Faderen der ude paa det vilde Hav.

En Morgen vaagnede Moderen tidlig og bad Gjøa aabne Døren eller Viinduet, da hun trængte til frisk Luft. Den lille Pige sprang hurtigt ud af Sengen og vilde aabne Yderdøren; men den holdt igjen.

det var hende ikke muligt at styde den op. Saa løb hun hen til Kjøffenvinduet; men det var heller ikke til at rokke. Dørværk oppe var en liden Trækrude; Gjøa krøb op paa Bordet, fik den luftet op og tittede ud; men hvad saa hun? Sne lige op til Trækrudens Rand, Sne til alle Sider, de vare inde-sneede.

Gjøa havde nær skreget; men saa huffede hun, Doktoren havde sagt, at Moderen ingen Sindsbevægelse taalte, hun maatte være forsigtig og ikke tale om noget sørgeligt.

"Lukkede du Viinduet op?" spurgte Moderen fra Sengen.

"Blot den lille Trækrude; — det er gruelig koldt."

"Du er saa omhyggelig," sagde Moderen venlig; "kom her hen Gjøa! — Jeg synes, jeg aander friere og har det bedre. Vil du varme mig lidt Melk."

Gjøa blev glad midt i sin Angst, for Moderen havde Intet spist i flere Dage. I en Fart lagde hun i Dønen, varmede Melken, stelte paa Sengen, feiede og torrede of Derpaa undersøgte hun Husets Forraad. Der stod da heldigvis en stor Kurv Brænde i Kjøfkenet; men Melk var der kun lidt af; Gjøa vilde slet ikke rove den, Moderen skulde have hver en Draabe. Af Gladbød var der en hoi Stabel, og Flek havde de ogsaa; men det var jo ikke noget for en Syg.

"I dag kommer Doktoren," sagde Moderen fornøiet; Gjøa turde ikke svare. Lidt efter bad den syge hende læse, som hun pleiede.

"Læs en af Davids Salmer, læs der, hvor Mærket ligger!"

Den lille Pige læste den 130te Salme: "Af det Dybe raaber jeg til dig, Herre!" Gjøa syntes, Ordene kom fra hendes eget inderste Hjerte: "Herre, hør paa min Røst; lad dine Øren mærke paa mine ydmyge Bøghøringers Røst!"

Da hun var færdig, bad de, at Faderen maatte vende rask tilbage, og Moderen trostede med, at, hvad to enedes om at bede, det vilde Herren bønhøre. "Jesus har selv sagt det, du kan læse det hos Matthæus i det attende Kapitel, nittende Vers."

Og Gjøa læste det; men hun var saa underlig tilmodig; hun turde jo intet fortælle og var altsaa ene til at bede om Frelse. — Hvad skulde hun gjøre?

Den lille Pige listede sig ud i Kjøkkenet, faldt paa Knæ og rakte Hænderne ivoivret:

"Kjære Herre Jesus, bed med mig! Du og jeg, vi ere to, og saa siger Faderen jo og hjælper os ud af denne Nød. Hjælp os, kjære himmelske Fader!" — Der kom Fred i Gjøas Sind, da hun havde bedet.

Et Dieblik efter saa hun noget skygge for Trækruden. Det var en deilig, stor Nype, der var frosten ihjel. Gjøa bar den lige ind til Moderen.

"Nei, saa skal vi have Steg! — ja idag tror jeg nok, det vil smage mig; men Smedens gamle Fader skal have et Stykke med; du maa løbe der hen, Gjøa, saasnart den er stegt."

Gjøa tænkte, at det lod hun nok være med, og saa satte hun sig til at pille Fuglen.

"Det er en mørk Dag," sagde Moderen, "hæng lidt for mig, Barn, hæng den, Fader lærte dig"

Og Gjøa sang:

Saa vide om Land, som Sol mon gaa,
Ei Menneskesjæl er at finde,
Som Herrens Naade ei ved at naa,
Naar Hjertet ham gjerne vil vinde.

Siemmen bævede, og Taarerne vilde feem; men hun mandede sig op, Moderen maatte intet mærke.

Men ad Middagslid afbrød en dæmpet Lyd i det Fjerne den knugende Stillehed udenfor. Hvad var det? — Lyden kom nærmere og nærmere. Gjøas Hjerter slog stærke Slag, Moderen saa forundret paa hende. "Men hvad er der dog, min lille Pige, kommer der nogen?"

"Jeg tror næsten." —

Nu kunde hun skjæle Lyden, det var Spadekast, derpaa Stemmer, det stræbede mod Døren.

Et Dieblik efter traadte Doktoren ind i sin laadne Pels. Otte Mænd stode udenfor med Spader og Hækker.

"Naa, hvorledes gaar det herinde?"

Den syge Kone nikkede venligt: "Tat, jeg er meget bedre idag."

"Det maa jeg sige! — og vi, som ventede at finde dem halv død af Angst."

Hun reiste sig op paa Albuen: "Der er da ikke hendet min Mand noget?"

"Bist ikke nei, jeg har Brev i Kommen. — Jeg mente Angst for Sneen."

"Har det sneet saameget? — det har Gjøa slet ikke talt om."

Doktoren sprang op: "Hid med Pigen, hvor er hun?"

Gjøa var i Kjøkkenet; hun havde lettet sit Hjerter ved en brændende Tat og kom nu frem med Taarer i Diet og glædestraalende Ansigt.

"Bidste du, at J være indesneede?"

"Ja, men Moder maatte jo ikke forstrækkes. Var det galt, at jeg taug?"

"Nei, det var fuldkommen rigtigt." Den gamle Doktor lagde sin Haand hjærtegnende paa hendes Hoved.

Men Moderen laa med straalende Dine og læste: "Vil Gud, har du mig otte Dage efter Brevet." —

Saa blev Nypen stegt; Moderen spiste et godt Stykke, og den gamle Smed, der ogsaa var gravet ud, fik sin Part; men Gjøa glemte aldrig den Morgen, glemte aldrig, hvorledes Jesus havde bedet med hende.

Og saadan vil vor kjære Herre og Frelser bede med os Alle, naar vi blot isandhed kalde paa ham.

(N. II. Bl.)

Om Spil og Lotteri.

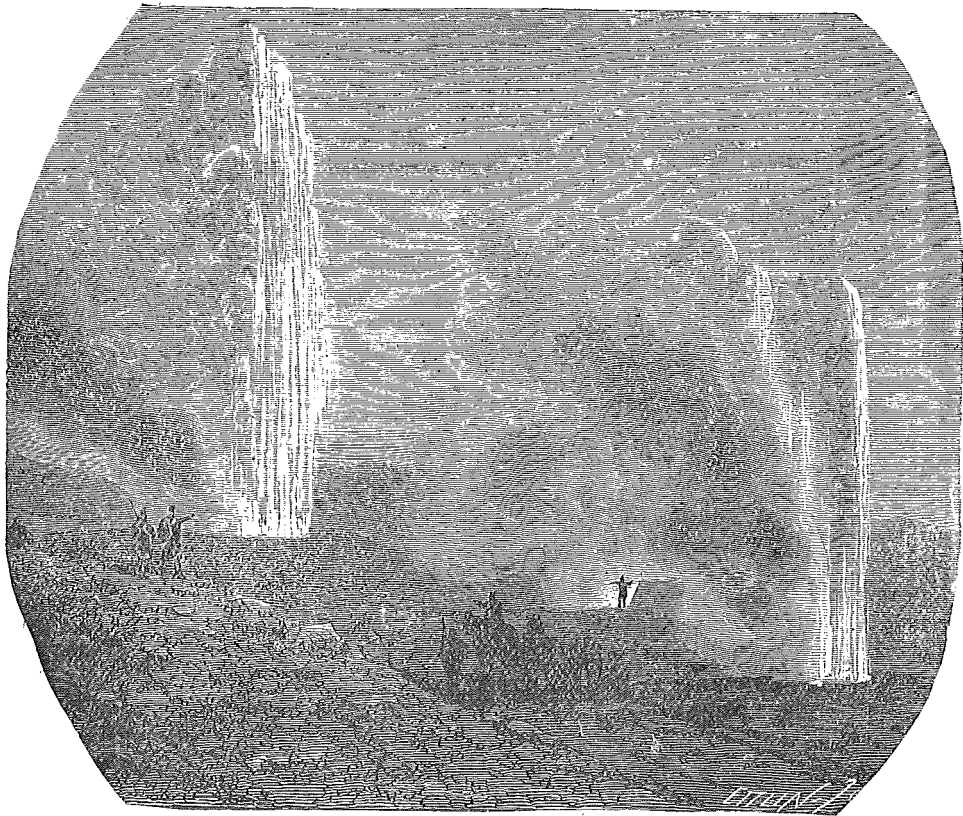
Før spille ti sig fattige, end en sig rig. Hvo, der vil blive rig i en Fart, faar ei gode Dage.

Hvo, som i Begyndelsen vandt, Tilslidst sædvanlig Armod fandt.

Som bundet,

Saa spundet.

Geyser paa Island.

Geyser betyder paa Island en heftig opkogende varm Kilde, men bruges særlig om den berømte kogende Kilde i Nærheden af Gaarden Haukadal i det sydvestlige Island, omtrent en 30 engelske Mile fra det bekendte ildsprudende Bjerg Hella. Før Jordstøtset i 1784, det største, som nogensinde har hjemføgt Island, fandtes der paa Den kun 3 kogende Kilder i Geysers Nærhed; men ved dette steg Kildernes Antal til 35, hvoraf mange siden ere forspundne. Alle ere de dog ubetydelige i Sammenligning med den store Geyser og dens Nabo Strokkur (det er: Kjernen), ogsaa kaldet den nye Geyser.

Rundt Geyser har der nu dannet sig en Rundvold. Fra denne kan man, naar Geyser er rolig, se i Midten et Vandbassin, 150 Fod i Omkreds, tilbøds fyldt med krykkelfarvet kogende Vand i en sagte boblende Bevægelse. Smaa Udbrud finde Sted fordetmeste hver Dag med regelmæssige Mellemrum af 80-90 Minutter. De store Udbrud ske efter lydelige Eksplosioner

under Jorden, lig Kanonstød; Vandet begynder at koge, Vasinet fylbes til Randen, indhylles i Røg, og en Vandsojle stiger op, der kan naa en Høide af 100 Fod og et Omfang af 50 Fod. Udbruddet varer i Regelen en 10 Minutter. Det kogende Vand, der styrter ned paa Jordbunden omkring, forstener alle i Nærheden værende Planter, som det kommer i Berøring med.

Den lille Doktor.

Den lille Frue:

"Hr. Doktor! jeg gjerne Dem spørge vilbe, Hvad det egentlig er, som sætter den Lille?"

Doktoren:

"Ja Frue! det er en betænkelig Sag, Puslen slaar græselig mange Slag, Jeg bliver virkelig ganske betuttet, Tænk, næsten hundred og firs i Minuttet!

Den lille Doktor.

Men De har just truffet den rette Mand,
 Jeg, Doktor Bombastus, til Alt er istand. —
 Det er rigtignok farligt; men tab kun ei Modet,
 Kom Is paa Ho'det og Vand i Blodet!
 En streng Diet maa jeg anbefale,
 — — — — —

Her, netop midt i hans vise Tale
 Kom Faderen, hentede sin Stof og Hat,
 Da svandt hans Doktorværdighed brat.
 Vor lille Ven gik rent fra Koncepterne,
 Men Duffen, — den kom sig uden Recepterne.
 Chr. Bredsdorff.

Den forvildede Gut.

(En Fortælling for Børn*).

En liden Gut, som boede i en stor Stad, vandrede engang langt bort fra sit Hjem og kunde ikke finde Veien tilbage. Ved saaledes at gaa bort var han ulydig mod sin Fader, som havde befaleet ham at holde sig nær ved Huset.

I Begyndelsen fandt han saa meget Behag i de nye Ting, han saa, at han neppe tænkte paa, hvor langt han gik eller hvad han skulde sige til sin Fader, naar han kom tilbage. Men endelig begyndte han at blive træt, og saa satte han sig ned paa det nederste Trin af en stor Troppe udenfor et Hus for at hvile. Nu saa han sig omkring og mærkede, at han var paa et fremmed Sted, hvor han ikke var kjendt. Han havde aldrig været der før. Alle disse Huse vare nye for ham, og Gaden havde et Udseende, som var meget forskjelligt fra den, hvori hans Faders Hus stod. Det var en lang Gade, og, iøvnt han nu kastede et Blik nedad den og tillige erindrede at han havde vandret gennem mange andre Gader, og at han havde høiet omkring mange Hjørner, førend han kom ind i den, saa begyndte han at tænke, at der maatte være en lang Veie tilbage til hans Faders Hus, og at han aldrig vilde være istand til at finde Veien hjem.

Han begyndte ogsaa at tænke paa, hvor ilde det var af ham, at han havde været ulydig mod sin Fader, og at det var hans Ulydighed, som havde bragt ham i denne stemme Stilling. Dette gjorde, at han solte sig endnu mere ulykkelig. Han vilde have bortgivet alt det smukke Legetøi, han eiede, dersom han kun derved havde kunnet komme hjem igjen og bo hjemme i samme Stilling som før, da han, det lykkelige Barn, sad paa Trappen foran sin Faders Hus.

Afstenen nærmede sig og, da Mørket brod frem, begyndte den ulykkelige Gut at blive høilig forskrækket. Han havde i nogen Tid forsøgt at betragte ret nøie Enhver, som gik forbi, for at se, om han ikke skulde opdage

Nogen, som han kjendte, og som han kunde bede om Hjælp; men Alle, som passerede forbi, vare ham ganske ubekjendte, og der var Ingen, som brod sig om ham. De vidste jo ikke, at han var et forvildet Barn; thi hidtil havde han siddet paa Trappen sørgmodig og stille uden at sige et Ord.

Det blev snart mørkere, og nu kunde han neppe kjende Ansigterne paa dem som gik forbi. Han frygtede for, at han skulde blive nødt til at tilbringe Natten paa Gaden, og Taarerne begyndte at rulle ned over hans Kinder; han begyndte snart at hulke, og tilsidst græd han høit.

Mange af de Forbigaaende maa have hørt ham græde; men de standsede ikke for at spørge, hvad der feilede ham. Nogle tænkte saa meget paa sig selv og sine egne Sager, at de ikke havde nogen Tid til at standse og vise nogen Venlighed mod en stakkels grædende liden Gut. Andre mente, at Folk burde selv tage vare paa sine Børn, og at, hvis de ikke vilde gjøre det, saa sit Børnene lide derfor. Endnu andre troede, at han hørte hjemme i det Hus, paa hvis Trappe han sad eller i det mindste i det nærmeste Nabolag, og at hans Folk snart vilde komme og tage sig af ham.

Stakkels Gut! Han kunde have siddet der og grædt en lang Tid, hvis ikke en af de Forbigaaende, som var en venlig Mand og holdt af smaa Børn, havde standset og spurgt ham om Aarsagen til hans Sorg og Klage. Gutten fortalte ham nu Alt og lagde heller ikke Skjul paa, at han havde været ulydig mod sin Fader; thi han angrede nu paa det; derfor sagde han det ogsaa til Manden. Denne gode Mand havde Medlidenhed med ham, og, da han havde spurgt ham, hvad han hedte, og hørt hans Faders Navn, sagde han, at han vilde følge ham hjem.

Hvilken god og snil Ven! Hvor glad blev ikke den lille Gut, da han atter betraadte sin Faders Dørtærskel og kom tilbage i sine Forældres Arme! Hvorledes vilde vel du have været tilmode, mit kjære Barn, om du havde været i hans Sted? Vilde du ikke have sølt dig meget taknemmelig mod den

*) Efter E. S. Gallaudet, forhen Bestyrer af et amerikansk Institut for Døvsstumme.

venlige Mand, naar han havde gjort sig sa megen Umage for at fore dig hjem igjen? Mon din Ulydighed ikke vilde have gjort dig hjertelig ondt? Og skulde du ikke have be kjendt den for dine Forældre og bedet dem hjertelig om Forladelse og lovet aldrig at handle saaledes mere? Vilde du ikke have følt dig meget lykkelig ved atter at være kommen hjem og paany at kunne leve trygt under en kjærlig Faders og Moders Omsorg?

Saa ofte som jeg læser denne Historie, maa jeg tænke paa hele Menneskeslægten's Ulydighed mod Gud; thi, ligesom denne Gut sad alene i Mørket langt borte fra sin Faders Hus, fuld af Sorg og Anger over sin Ulydighed, raadløs og ulykkelig, saaledes er det med hvert enkelt Menneske, som vaagner til Erkjendelse af sin Synd mod Gud. Men, ligesom der var en venlig Mand, som kom og udfriede denne Gut af hans Nød, trostede ham og bragte ham hjem til Faderens Hus, hvor han fik Tilgivelse for sin Ulydighedsynd og atter blev optagen som et kjært Barn, saaledes har Guds Son, vor kjære Herre Jesus Kristus, paataget sig menneskelig Natur og er kommen ned til os arme Mennesker, som sad her i Dødens Mørke, og har med sin Lidelse og Død stillet Guds Brede over Menneskenes Synder og atter erhvervet os Børneret hos Gud. Saaledes kommer denne mageløse Ven og bringer hjem til Faderens Hus alle dem, som erkjende sin Syndensnød og sin fortabte Tilstand og til lige i Troen annamme Kristi Evangelium, det glade Budskab om Guds forbarrende Naade.

Men der er mange, som ikke ville hjem, endsskjøndt Frelsens troelig gaar efter dem og venlig kalder paa dem. Disse leve i Bantio og Forhærdelse og have ingen sand Hjertefred, og, hvis de ikke omvænte sig, for Døden tager dem bort fra denne Verden, kunne de aldrig komme til Forsoning med Faderen, men blive til evig Tid fortabte. Derfra bevare Gud os Alle i Naade for Jesu Kristi Skjld! Amen.

K. Thr.

Den brave Bonde.

Kong Frederik den Store af Preussen, som man kaldte den "gamle Frits", saa engang paa en Ridetur en ældre Bonde, der ploiede sin Ager tæt ved Veien og sang lystigt.

"Du maa have det godt, Gamle," sagde Kongen; "er det din den Ager som du arbejder saa flittigt paa?"

"Nei, Herre," svarede Bonden, som ei kjendte Kongen, "sa rig er jeg ikke, jeg er kun Dagarbejder."

"Hvor meget fortjener du da om Dagen?" spurgte Kongen videre.

"24 Skilling," svarede Bonden.

"24 Skilling?" sigde Kongen; "det er ikke meget, kan du komme ud med det?"

"Komme ud?" svarede Bonden; "det var ikke godt, om det skulde gaa med Alt."

"Hvorledes det?"

Bonden lo og sagde: "Nu, dersom I gjerne vil vide det, saa er 6 Skilling nok for mig og min Kone; med 6 Skilling afbetaler jeg saa gammel Gjæld, 6 Skilling laaner jeg ud, og 6 giver jeg for Guds Skjld."

"Det er en Gaade, som jeg ei kan løse," svarede Kongen.

"Ja, saa skal jeg gjøre det," sagde Bonden. "Jeg har hjemme to gamle Forældre; de have engang ernæret mig, da jeg var liden; nu, da de ere svage, maa jeg ernære dem, — det er Gjælden, som jeg skal afbetale, og dertil bruger jeg 6 Skilling om Dagen. 6 Skilling anvender jeg paa mine Børn, at de kunne lære noget ærligt og undervises kristeligt. Det skal engang komme mig og min Kone tilgode, naar vi blive gamle. Med den sidste Skilling hjælper jeg syge og fattige Slægtninge og Guds betrængte Kirke, — dette giver jeg altsaa for Guds Skjld."

Kongen, som meget godt likte dette Svar, sagde: "Godt, Gamle! nu vil jeg ogsaa give dig en Nød at knække. Har du før engang seet mig?"

"Aldrig."

"Før 5 Minutter ere gangne, skal du se mig 50 Gange og bære alle 50 af mine Lige hjem med dig i Lommen."

"Ja det er en Gaade, som jeg ei kan gjette," svarede Bonden.

"Nu, saa vil jeg gjøre det," svarede Kongen, greb i Lommen og talte op til ham 50 splinternye Gulddukater, som alle bare Kongens Billede, og sagde til den forbausede Bonde, som ikke rigtig skjante dette: "Mynten er god; thi den kommer fra Vorherre, og jeg er hans Statuefører. Forvel!"

(Efter K. H. Caspari).

I et Barns Album.

(Indsendt).

Mel. O, Jesu, for din Pine.
En Gang for længe siden
Som Barn du spises hen
Til ham, der hver en liden
Har kjær som bedste Ven.

Et Liv han i dig skabte,
Kev dig af Døden ud;
Ei skulde du fortabte
Mer' vandre uden Gud.

I Pagten tro du gange,
Lyb Ordet af hans Mund,
I Korset bliv ei bange,
Ei svigt til sidste Stund!

O Jesu, du mig være
Lys, Liv, Hetskerdighed,
Mit Mønster, Glæde, Være,
Dg giv mig evig Fred!

Kristus.

"Jungen Rose uden Tørne"
Har det gamle Ordsprog sagt;
Men en Rose dog jeg kjender,
Hvor ei Tørnene saa Magt.

Denne Rose blomstrer evig
I den rene Himmelluft,
Dg, naar Verdens Tørne saare,
Kvæger os dens milde Duft.
(Efter Sturm ved C. W.)

Gaade.

Mit Første om Musen dig minder,
Mit Andet i Stalden du finder,
Mit Tredie omvendt dig binder,
Mit Fjerde frygter for Katten,
Mit Fekte søgte om Natten
Hos Mesteren Evighedsfatten. J.

Kvittering.

Judkomne Bidrag til det nye Seminar i Minneapolis.

Fra følgende Børn i Fergus Falls:
Louise Nilsen 50 Cts., Sophia og Lisa Duse,
Josephine og Owen Borte, Clara og Edwin
Bæke, Thea og John Knoff, Alex. og Agnes
Kosmark, Auden og Louise Johnsen, John og
Henry Dahl, Minnie og Roy Weef, John og
Louis Johnsen, Peder Lee, Kjørgen Kosken,
Marie Jacobsen, Severin Christod, Johannes
Bæk, hver 25 Cts. Ialt \$6.25.

Decorah, den 30te Januar 1888.

G. O. Rustad.

Desuden er til samme Dines indkommet
fra Martin Hendre Engedretsen, Aastad, Otter
Tail Co., Minn., 6 Cts.

Oplysning

paa Gaaden i No. 12, 1887:

Snækloffen.

Rigtig opløst af D. L., Spring Grove,
Minn.

"Børneblad", 14de Aargang.

Bladet leveres fra nu af til følgende
nedsatte Pris:

- 1) Enkelte Expl. for 30 Cts. pr. Exempl.
- 2) Agenter, der selv holde Ravnelliste og
indestaa for Bladets Betaling, saa Bladet
i Pakker paa 5—25 Expl. for 25 Cts. pr. Expl.
— 25—100 — = 20 " —
— over 100 — = 18 " —

Naar de, der tage over 100 Expl., indsende
Betalingen for Alt i Begyndelsen af Aaret,
gives dem, iltedstfor anden Præmie for Kor-
skud, som Præmie Bladet efter 15 Cts. pr.
Exemplar.

De, der forresten betale i Begyndelsen af
Aaret, erholde som tidligere i Præmie for
Forskudsbetaling:

1 indb. Aarg. af Bladet for hver
\$2.50, der er betalt i Forskud.

De Aargange, der haves indbundne, ere
1881 og 1883—85, ingen andre.

Denne Prisbestemmelse og Præmie gives
i Haabet om, at Bladets Venner ville arbejde
alvorligt for at give det en større Udbredelse
og anstrenge sig mere for at betale i Forskud.

Glemmer ikke, at Regelen er, at Alt skulde
betales i **Forskud!** Vil man ikke følge
denne Regel, er det haardt at holde Bladet
gaaende, da alle Bladets store Udgifter ere
fontante.

Nye Bestillinger af Bladets Venner
bedes indsendte snarest muligt.

Adresse: Rev. J. W. Frid,
703 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.